

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/101/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312206619
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Turza
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5312206619.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Turzu, členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Ladislava Mejstříka, v právnej veci žalobcov: 1/ I. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. XXXX, prechodne bytom A. XXX/XX, X., 2/ K. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. O. XXXX/XX, H., Česká republika, 3/ I. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom O. S. XX, okres H., Česká republika, žalobcovia 1/ až 3/ zastúpení JUDr. Petrom Arendackým, advokátom so sídlom P. X, G., proti žalovaným: 1/ Z. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. XXXX, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík, s.r.o., so sídlom Potočná 2835/1 A, Čadca, IČO: 36 866 849, 2/ Z. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom U. X, Česká republika, t. č. Q. XXX, o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, na odvolanie žalovaného 1/ proti rozsudku Okresného súdu Čadca, č.k. 16C/93/2012-466 zo dňa 12. 06. 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcom 1/, 2/, 3/ **p r i z n á v a** proti žalovanému 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Žalobcom 1/, 2/, 3/ proti žalovanému 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že nehnuteľnosti vedené na LV č. XXXX pre k.ú. Q., a to parcely reg. C: č. 8659 - trvalé trávne porasty o výmere 226 m², č. 8660/1 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 458 m², č. 8660/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 115 m², č. 8661/1 - záhrady o výmere 227 m², č. 8661/2 - záhrady o výmere 245 m², č. 8661/3 - záhrady o výmere 142 m², č. 8661/4 - záhrady o výmere 65 m², patria do dedičstva po Z. S., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, naposledy bytom Q. č. XXXX (I.). Vo zvyšku, v ktorom sa žalobcovia domáhali určenia, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po I. S., rod. I., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, naposledy bytom Q. XXXX, zamietol (II.). Žalobcom 1/, 2/, 3/ priznal voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania 100 % (III.). Žalobcom 1/, 2/, 3/ voči žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania nepriznal (IV.). Vychádzal z toho, že na strane žalobcov ako dedičov je vždy naliehavý právny záujem na určení, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi, nakoľko meritórne posúdenie existencie vlastníckeho práva predchodcu žalobcov k sporným nehnuteľnostiam môže zmeniť právne postavenie žalobcov, a v prípade úspechu im umožní uplatnenie svojich nárokov voči subjektom, ktoré boli alebo sú vedené v katastri nehnuteľností ako vlastníci. Z notárskej zápisnice č. N 45/99, Nz 207/99 z 11. 06. 1999 vyplýva, že ňou bolo osvedčené, že Z. S., t. j. žalovaný 1/ je vlastníkom nehnuteľností v k.ú. Q., a to parcely KN č. 8660/2 - zastavaná plocha o výmere 115 m², parcely KN č. 8661/2 - záhrada o výmere 245 m², parcely KN č. 8661/3 - záhrada o výmere 142 m², ktoré boli vytvorené geometrickým plánom č. 31562388-139/97 z 13. 06. 1997 z pkn parcely č. 7861 zapísanej v pkn vl. č. XXX, a to na

základe dedenia po svojom nebohom otcovi Z. S. na základe rozhodnutia Štátneho notárstva Čadca pod D 832/88, pričom Z. S. vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam nadobudol na základe písomnej kúpnej zmluvy z 18. 12. 1966 od A. S., ktorý vlastníctvo nadobudol v dávnej minulosti ešte pred rokom 1950 reálnou deľbou vykonanou v prírode s ostatnými pozemkoknižnými spoluvlastníkmi zapísanými do pozemkovej knihy podľa obyčajového práva platného na Slovensku do 31. 12. 1950. Pritom, ak v konaní pred notárom žalovaný 1/ uvádzal, že vlastníctvo k uvedeným nehnuteľnostiam nadobudol dedením po svojom otcovi Z. S., tak samotný mal za to, že tento bol v čase svojej smrti vlastníkom uvedených nehnuteľností. Z dedičského rozhodnutia D 832/88-22 z 12. 11. 1988 mal preukázané, že pkn p.č. 7861 zapísaná v pkn vl. č. XXX, z ktorej mali byť tieto parcely geometrickým plánom vytvorené, predmetom dedenia po poručiťovi Z. S. nebola. Preto tvrdenia žalovaného 1/ uvádzané v notárskej zápisnici, na základe ktorých odvodzoval svoje vlastnícke právo, nie sú pravdivé, keď navyše predmetné dedičské rozhodnutie bolo krajským súdom zrušené. Žalovaný mal vlastníctvo k nehnuteľnostiam, a to k parcelám KN č. 8661/4 - záhrada o výmere 65 m², 8660/1 - zastavané plochy o výmere 458 m², č. 8661/1 - záhrada o výmere 227 m² a č. 8659 - trvalé trávnaté porasty o výmere 226 m², zapísaných na LV č. XXXX nadobudnú na základe rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu Čadca č. 2004/845/Vá z 28. 04. 2004. V uvedenom rozhodnutí sa uvádza, že podľa vyjadrenia žalovaného 1/ mal tieto nehnuteľnosti nadobudnúť ústnou darovacou zmluvou v roku 1986 od svojich rodičov Z. S. a I. S., rod. I. a tieto ich mali nadobudnúť ústnou darovacou zmluvou od svojho otca A. S. a A. S. tieto nehnuteľnosti nadobudol ústnou zámennou zmluvou v minulosti so susedmi v danej lokalite. Žalovaný 1/ ďalej uvádzal, že na základe dedičského konania D 832/88 po svojom otcovi Z. S. je podielovým spoluvlastníkom pkn p.č. 7861/1 v podiele 5/288, čo nie je pravdivé, pretože ako vyplýva z dedičského rozhodnutia po zomr. Z. S., tento podiel predmetom dedenia po poručiťovi nebol. Uzatvorenie ústnej darovacej zmluvy (napriek tomu, že OZ vyžadoval jej písomnú formu) nepreukázal, a to ani pred ObPÚ Čadca. Pritom ostatní súrodenci (žalobcovia 1/ až 3/, žalovaný 2/) o darovaní vedomosť nemali. Z listinného dôkazu, a to vzájomnej dohody z 18. 12. 1966 nevyplyva, že by A. S. daroval parcelu č. 7861 zapísanú v pkn vl. č. XXX svojmu synovi Z. S. (otcovi strán sporu) a jeho manželke I. S., ktorí ani účastníkmi tejto dohody neboli a táto dohoda sa uskutočnila výlučne medzi právnymi nástupcami po zomr. Z. S. (prastarom otcovi strán sporu), dedičstvo po ktorom bolo prejednané na základe dedičského rozhodnutia D 1559/28. Už v tejto dohode právní nástupcovia po zomr. Z. S. (prastarom otcovi strán sporu) deklarovali, že s užívaním a obhospodarovaním uvedenej parcely už aj na základe vzájomnej dohody započali. Uvedený listinný dôkaz preto vyvracia aj tvrdenie žalovaného 1/ uvádzané v notárskej zápisnici N 45/99, Nz 207/1999, že Z. S. a I. S. nadobudli vlastníctvo k parcele KN č. 8660/2, č. 8661/2, č. 8661/3 vytvorené geometrickým plánom z pkn p. č. 7861 zapísanej v pkn vl. č. XXX na základe kúpnej zmluvy zo dňa 18. 12. 1966 od A. S.. Z listinného dôkazu, a to dedičského rozhodnutia po neb. A. S. (otec poručiťa Z. S. a starý otec žalobcov a žalovaných) zomr. dňa XX. XX. XXXX č. D 218/72 z 01. 12. 1972 vyplýva, že dedičstvo po ňom nadobudli O. S. a Z. S. (otec žalobcov a žalovaných) a že uvedené nehnuteľnosti nadobudol Z. S. (otec strán sporu) podelene s ďalším spoludedičom. I. S. vlastnícke právo k pkn p. č. 7861 zapísanej v pkn záp. č. 691 na základe kúpnej, či inej zmluvy od A. S. nenadobudla. Pri notárskej zápisnici N 45/99, Nz 207/99 z 17. 06. 1999 ďalej vychádzal z toho, že táto bola vydaná podľa zákona č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam. Podľa ust. § 2 ods. 1 citovaného zákona na základe notárskeho osvedčenia o držbe vydaného za podmienok stanovených zákonom, sa v evidencii (v katastri) nehnuteľností zapísal za vlastníka nehnuteľností ten, kto bol uvedený v tomto osvedčení. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia, ak do desiatich rokov od zápisu neuplatnila v konaní na súde alebo v konaní o pozemkových úpravách vlastnícke právo iná osoba, stala sa zapísaná osoba vlastníkom na základe vydržania. Podľa ust. § 2 ods. 3 citovaného zákona zapísaná osoba nadobudla postavenie oprávneného držiteľa, a to po dobu 10 rokov od zápisu, pričom toto ustanovenie odkazovalo na § 129 a nasl. OZ (o držbe a o oprávnenej držbe). Novelou vykonanou zákonom č. 393/2000 Z. z. boli s účinnosťou od 01. 12. 2000 zo zákona č. 293/1992 Zb. vypustené ustanovenia § 2 až § 9, pričom právne postavenie osôb zapísaných v katastri za vlastníkov novelou výslovne vyriešené nebolo. Z ust. § 854 OZ, prípadne aj ďalších prechodných ustanovení vyplýva základná intertemporálna zásada súkromného práva, podľa ktorej sa novou právnou úpravou spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred účinnosťou tejto úpravy, avšak ich vznik a nároky z nich vzniknuté sa posudzujú podľa právnych predpisov platných v čase ich vzniku. Zrušenie uvedeného ustanovenia k 30. 11. 2000, t. j. po 8 rokoch a 6 mesiacoch od jeho účinnosti malo za následok, že u žiadnej osoby zapísanej v katastri za vlastníka na základe notárskeho osvedčenia o držbe nemohlo dôjsť k zavŕšeniu podmienok vydržania podľa tejto špeciálnej úpravy pre neuplynutie desaťročnej doby plynúcej odo dňa zápisu za vlastníka. Tým však nebola u takejto osoby dotknutá možnosť vydržania vlastníckeho práva splnením podmienok vydržania vyplývajúcich z § 134 OZ, ktorými boli a) spôsobilý predmet vydržania, b) oprávnená držba a c) nepretržité trvanie oprávnenej

držby po dobu 10 rokov, ak išlo o nehnuteľnosť. Podmienka oprávnenej držby bola u osoby zapísanej v katastri nehnuteľností za vlastníka na základe notárskeho osvedčenia o držbe splnená bez ďalšieho. Táto osoba nadobudla totiž postavenie oprávneného držiteľa zaručené po dobu 10 rokov odo dňa zápisu do katastra. Zrušenie ustanovení, na základe ktorých takéto postavenie získala, nemalo na vznik a trvanie práva oprávnenej držby žiaden vplyv. Žalovaný 1/ zapísaný v katastri nehnuteľností najskôr 17. 06. 1999 za vlastníka nehnuteľností uvádzaných v osvedčení N 45/99, Nz 207/99 by sa zo zákona stal oprávneným držiteľom, ak by uvedené nehnuteľnosti nepretržite a nerušene užíval do 17. 06. 2009 a týmto dňom by nadobudol zápisom do katastra právne postavenie oprávneného držiteľa zo zákona, kedy by v tomto spore nebol povinný tvrdiť, a teda ani preukazovať nadobudnutie oprávnenej držby v čase predchádzajúcom tomuto zápisu. Nakoľko však žalobcovia 1/ až 3/ podaním žaloby vo veci 11C/73/2009 dňa 11. 05. 2009 do nepretržitej a nerušenej držby žalovaného 1/ zasiahli, neboli u neho splnené zákonné podmienky (10 rokov nepretržitého trvania držby) k tomu, aby nadobudol postavenie oprávneného držiteľa zo zákona. Preto bolo na ňom, aby tvrdil a preukázal nadobudnutie oprávnenej držby v čase predchádzajúcom tomuto zápisu, t. j. bol povinný v konaní preukázať, že ešte počas života poručiteľov vlastníctvo k uvedeným nehnuteľnostiam nadobudol, ktorú skutočnosť však súdu nepreukázal. Rovnako nepreukázal ani dobromyseľnosť držby vo vzťahu k nehnuteľnostiam, ktoré mal nadobudnúť na základe rozhodnutia pozemkového úradu. V konaní nepreukázal, že právni predchodcovia mu ústnou darovacou zmluvou sporné nehnuteľnosti darovali. Pokiaľ uvádzal, že jeho dobromyseľnosť, čo sa týka týchto nehnuteľností, odvodzuje od rozhodnutia pozemkového úradu, poukázal na to, že pozemkový úrad potvrdil nadobudnutie vlastníctva žalovaným 1/ rozhodnutím zo dňa 28. 04. 2004, pričom žalobný návrh žalobcov vo veci 11C/73/2009 bol podaný dňa 11. 05. 2009 a v tomto spore 21. 06. 2012, z čoho je zrejmé, že ani tieto nehnuteľnosti počas zákonom stanovenej desaťročnej doby dobromyseľne nedržal (§ 134 ods. 1 OZ), nakoľko mal vedomosť o tom, že iné osoby si uplatňujú vlastnícke právo k uvedeným nehnuteľnostiam. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že vlastníkom nehnuteľností, ktoré sú predmetom konania, bol ku dňu svojej smrti právny predchodca strán sporu Z. S. (otec strán sporu), a preto žalobnému návrhu žalobcov vyhovel. Pokiaľ ide o určenie, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto konania, patria do dedičstva po I. S., rod. I., ktorý návrh dali žalobcovia z opatrnosti na základe tvrdenia žalovaného 1/, že táto mala nehnuteľnosti nadobudnúť spolu so svojím manželom Z. S. kúpou od A. S. 18. 12. 1966, v tejto časti návrh zamietol, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že žalované nehnuteľnosti kúpou zo dňa 18. 12. 1966 nadobudla a nebolo preukázané, že by ich nadobudla ani na základe inej zmluvy. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a v spore plne úspešným žalobcom priznal proti žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V časti zamietnutia návrhu, čo sa týka určenia, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po zomr. I. S., podotkol, že taký návrh bol podaný žalobcami len z opatrnosti na základe tvrdenia žalovaného, to však v konaní nebolo preukázané. Vo vzťahu k žalovanému 2/ žalobcom náhradu trov konania s poukazom na ust. § 257 CSP nepriznal, keď dôvody hodné osobitného zreteľa videl v tom, že žalovaný 2/ s podaným návrhom v celom rozsahu súhlasil a na rozdiel od žalovaného 1/ si na seba nepreviedol pozemky, ktoré sú predmetom konania a zo strany žalobcov bol žalovaný len z dôvodu, že v prejednávanej spore sa jedná o nerozlučné procesné spoločenstvo (§ 77 CSP).

2. Proti uvedenému rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, c/, d/, e/, f/, g/, h/ CSP odvolanie žalovaný 1/ a žiadal ho zmeniť tak, že žaloba bude zamietnutá, resp. zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Mal za to, že súd prvej inštancie prekročil žalobný návrh, ktorým je viazaný (§ 216 ods. 1 CSP). Žalobca žiadal určiť, že nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX patria do dedičstva po neb. Z. S. a I. S., rod. I., keď nebolo určené, aký podiel komu by mal patriť, a preto sa má za to, že nebohí by mali mať nehnuteľnosti po 1/2-ici. Súd opomenul polovicu, ktorá mala patriť do dedičstva po neb. I. S., rod. I. a jednoducho ju prisúdil žalobcovi, napriek tomu, že takýto petit nebol zo strany žalobcu zmenený, teda priznal viac, než žaloba žiadala, navyše keď žalobný návrh bol zjavne neurčitý. Bolo vydané prekvapivé rozhodnutie, nakoľko žiadne dôkazy vyprodukované zo strany žalobcov neboli také, ktoré by odôvodňovali závery súdu. Okresný súd nevykonal predbežné právne posúdenie podľa ust. § 181 ods. 2 CSP, tak aby bolo stranám dostatočne zrejmé, aký výrok rozhodnutia vo veci samej môžu očakávať, subsumujúc významné skutkové okolnosti prípadu pod konkrétne hmotnoprávne ustanovenia a prezentujúc relevantný právny záver, na základe čoho by sa objektívne dalo predvídať následne rozhodnutie a bol by vytvorený priestor na prehodenie vlastnej procesnej pozície sporových strán, ich vecnú a efektívnu právnu argumentáciu, riadne substancovanie skutkových tvrdení a dôkazných návrhov, tak aby sa strany mohli pokúsiť predbežný právny názor vyvrátiť alebo potvrdiť. Zákon týmto ustanovením upravuje postup súdu v konaní z dôvodu predvídateľnosti postupu súdu, a tým aj posilnenia

práva na spravodlivé súdne konanie, čím okrem hospodárnosti konania má toto ustanovenie za účel aj vyhnúť sa tzv. prekvapivým súdnym rozhodnutiam. Okresný súd tak nepostupoval, nevyložil predbežný právny názor a jeho rozhodnutie je prekvapivé, keďže výsledky vykonaného dokazovania indikovali v neúspešnosti podanej žaloby, teda odlišných skutkových a právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie (§ 365 ods. 1 písm. b/, c/ CSP). Okresný súd sa zaoberal tým, že z listín vypovedá, že sporné nehnuteľnosti nadobudol žalovaný, čo však podľa neho nebolo preukázané, a teda mu nemohol poskytnúť ochranu. Takýto postup je nesprávny, nakoľko žalobcovia mali dokazovať, že takýto majetok ku dňu úmrtia neb. Z. S. a neb. I. S., rod. I. existoval. Je zrejmé, že ku dňu ich úmrtia CKN parcely, ktoré sú predmetom sporu, neexistovali a stav identifikácie, z ktorých tieto nehnuteľnosti vznikli a aké podiely v týchto nehnuteľnostiach mali, nebol zidentifikovaný a súd nemal ujasnený ani predmet sporu žiadnou identifikáciou, ani znaleckým posudkom. Žalobcovia neprodukovali žiadne dôkazy na to, v akom stave ku dňu úmrtia nehnuteľností mali právni predchodcovia vlastníť, ani neprodukovali dôkaz, že z týchto nehnuteľností vznikli nové CKN. Mohli len žalovať podiely v nehnuteľnostiach, ktoré právni predchodcovia a žalobcovia vlastnili, ak takýto podiel vôbec vlastnili. Z dostupných dokladov bolo zrejmé, že parcely v stave CKN neexistovali a v inom stave neboli výlučnými vlastníkmi nehnuteľností, z ktorých boli sporné nehnuteľnosti vytvorené a mali v týchto parcelách len podiel. Názor okresného súdu teda bol bez náležitého zistenia skutkového stavu, v rozpore s doterajším dokazovaním a navyše nad rámec žalobného návrhu za súčasného porušenia práva na spravodlivý proces žalovaného.

3. Žalobcovia vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného 1/ žiadali rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť v celom rozsahu sa stotožniac s jeho odôvodnením. Nesúhlasili s tým, že by súd rozhodoval nad rámec petitu, pretože z petitu a žaloby musí byť zrejmé, čoho sa účastník domáha, aby bolo predmetom rozhodovania. Z petitu, ako aj žaloby, ale aj prednesov počas konania je zrejmé, že súd mal rozhodnúť o tom, či uvedené nehnuteľnosti patria do dedičstva po Z. S. a I. S., a to buď v celosti po jednom z nich alebo v podieloch, ktorých výška bude v konaní preukázaná. Výsledky dokazovania svedčia pre záver, že nehnuteľnosti patria do dedičstva iba po Z. S., čo sa premietlo aj do výroku rozsudku. Z ustanovení CSP nevyplýva, že by v týchto prípadoch bolo potrebné uvádzať konkrétny podiel jednotlivých osôb, u ktorých by mali byť nehnuteľnosti prededené. Nie je pravdivé tvrdenie, že súd nepostupoval v súlade s § 181 ods. 2 CSP, keďže sa tak stalo na pojednávaní 30. 10. 2019. Opak je pravdou, žalovaný 1/ sa v priebehu konania nevyjadril k meritu veci, ani k predkladaným dokladom. Nepravdivé je aj jeho tvrdenie, že v konaní nebolo ani zidentifikované, z akých nehnuteľností vznikli parcely, ktoré sú predmetom sporu, keďže z dokazovania vyplýva, že boli vytvorené z pôvodnej parcely č. 7861 zapísanej v PK vl. č. XXX, ktorej spoluvlastníkom bol aj právny predchodca žalobcov A. S., pričom spoluvlastníci si túto parcelu rozdelil medzi seba ešte pred rokom 1950 podľa vtedy platných predpisov a toto rozdelenie platí aj na obdobie po roku 1950 a nemožno sa domáhať teraz iného prerozdelenia (Zborník IV. strana 483). Z dedičského rozhodnutia po A. S. vyplýva, že časť parcely č. 7861 zodpovedajúcu jeho spoluvlastníckemu podielu nadobudol výlučne Z. S. (otec strán sporu). Že nesporné nehnuteľnosti sú vytvorené z pôvodnej PKN p. č. 7861 vyplýva aj z geometrického plánu č. 31562388-13/97. Poznamenali, že uvedené skutočnosti žalovaný 1/ tvrdil pri jeho vyhláseniach o vydržaní sporných nehnuteľností a tieto tvrdenia a dôkazy v priebehu súdneho konania nijako nespochyboval.

4. Žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného 1/ sa v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvej inštancie a tento považoval po právnej aj vecnej stránke za správny.

5. Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného 2/ a žalobcov zotrval na skutočnostiach uvedených vo svojom odvolaní. Ďalej uviedol, že súd na pojednávaní 30. 10. 2000 nepostupoval podľa ust. § 181 ods. 2 CSP. Na tomto pojednávaní žalobca zobral žalobu v časti späť a mal preukazovať podľa súdu vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam, ktoré doposiaľ nepreukázal a nepreukázal ani identifikáciu medzi starými pozemkoknižnými (EKN) parcelami a terajšími CKN parcelami.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

7. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania žalovaný 1/, konštatuje, že súd prvej

inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a vykonal potrebné dokazovanie a následne dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani žalovaný 1/ vo svojom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť zistený skutkový stav a prijaté právne závery. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.

8. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalovaného 1/ krajský súd dopĺňa, že žalobcovia vo svojom odvolaní proti uzneseniu, ktorým bolo ich podanie (žaloba) odmietnuté za účelom odstránenia jeho väd, uviedli (takisto ako aj v ďalších vyjadreniach), že pokiaľ ide o žalobný petit vo vzťahu k I. S., túto časť petitu predniesli z opatrnosti a právnej istoty pre prípad, ak by sa v konaní preukázalo tvrdenie žalovaného 1/ obsiahnuté v notárskej zápisnici o tom, že pozemky parc. č. 8660/2, č. 8661/2 a č. 8661/3 (prípadne aj ostatné, keďže v roku 1966 nebola ešte parc. č. 7861 rozdelená a k rozdeleniu došlo až následne uvedeným geometrickým plánom) nadobudol Z. S. XX. XX. XXXX prevodnou zmluvou od A. S., v dôsledku čoho by museli patriť do bezpodielového spoluvlastníctva manželov bez ohľadu na to, že by bol v nej uvedený iba Z. S., a teda bezpodielovou spoluvlastníčkou by bola aj jeho manželka I. S.. Z uvedeného vyplýva, že žalobcovia uviedli rozhodujúce skutočnosti, na základe ktorých sa domáhali určenia, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po Z. S. (§ 132 ods. 1 CSP) a eventuálne pre prípad, že by sa preukázalo tvrdenie žalovaného 1/, že pozemky nadobudol Z. S. predmetnou zmluvou za trvania manželstva, ktorou nedisponovali (predložil ju následne žalovaný 1/), navrhli, aby nehnuteľnosti patrili do dedičstva aj po I. S.. Súd prvej inštancie preto správne vzhľadom na uvedené rozhodol po vykonanom dokazovaní a nepreukázaní tvrdení žalovaného 1/, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po Z. S. a svojím rozhodnutím nepostupoval v rozpore s ust. § 216 ods. 1, 2 CSP, keďže neprekročil žalobný návrh a žalobcom neprisúdil viac ako sa domáhali.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k ďalšej odvolacej námietke žalovaného 1/ krajský súd dopĺňa, že samotný žalovaný 1/ pri jeho vyhláseniach o vydržaní sporných nehnuteľností tvrdil a predkladal k tomu dôkazy, že boli vytvorené z pôvodnej pkn parcely č. 7861 zapísanej v pkn vl. č. XXX na základe ich reálnej deľby, k čomu, či už pred notárom, resp. obvodným pozemkovým úradom, predkladal aj geometrické plány, ktorými boli z pôvodnej pozemkovej parcely zamerané. Preto jeho tvrdenia, že parcely, ktoré sú predmetom sporu, neexistovali a neboli zidentifikované do súčasných CKN parciel, neobstoja.

Ďalej na zdôraznenie správnosti a k ďalšej odvolacej námietke žalovaného 1/ krajský súd dopĺňa, že na pojednávaní 30. 10. 2019 súd uviedol predbežné právne posúdenie veci, že zo žalobného návrhu nevyplýva a nie je ani preukázané, že právni predchodcovia žalobcov Z. S. a I. S. boli v čase smrti vlastníkami predmetných nehnuteľností a podľa § 153 ods. 1, 2 CSP im uložil povinnosť predložiť v lehote skutočnosti a listinné dôkazy preukazujúce, že ich právni predchodcovia boli ku dňu svojej smrti ich vlastníkami (§ 181 ods. 3 CSP). Na nasledujúcom pojednávaní 13. 05. 2020 boli predložené dôkazy oboznámené, avšak právny zástupca žalovaného 1/ sa na pojednávanie napriek riadnemu predvolaniu neustanovil, preto mu súd nemohol na základe vykonaného dokazovania uviesť nové predbežné právne posúdenie veci, ktoré právnenému zástupcovi žalobcov bolo zrejmé, keďže mal za preukázané, ako to vyplýva z jeho vyjadrenia, že žalovaný 1/ nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom konania, na seba previedol neoprávnené a z toho dôvodu žiadal vyhovieť žalobnému návrhu, že patria do dedičstva po zomr. Z. S. a opätovne uviedol, že čo sa týka návrhu, aby súd určil, že patria do dedičstva po zomr. I. S., tento bol podaný len z opatrnosti, keďže žalovaný 1/ tvrdil, že nehnuteľnosti nadobudol od svojich rodičov na základe darovacej zmluvy. Právne posúdenie veci potom na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu súd učinil v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej, s ktorým sa krajský súd v plnom rozsahu stotožnil. Ak by sa tak stalo, k znemožneniu uskutočňovania práv žalovaného 1/ došlo postupom v časti konania pred súdom prvej inštancie, pričom následne mohol uplatniť vplyv na výsledok konania v rámci odvolacieho konania (ktoré tvoria spolu jednotný celok), v rámci ktorého sa odvolací súd s jeho námietkami vysporiadal, a preto nemohlo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces, v ktorej súvislosti krajský súd poznamenáva, že žalovaný 1/ sa v priebehu celého konania, t. j. prvoinštančného a odvolacieho napriek kontradiktórnosti civilného sporového konania (čl. 8, § 149, § 153 CSP) k meritu veci, ani k predloženým dôkazom nevyjadril.

9. Vychádzajúc aj z uvedeného, vysporiadajúc sa s podstatnými námietkami žalovaného 1/, či už v prvoinštančnom alebo v odvolacom konaní, krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne

správny potvrdil, vrátane výroku o nároku na náhradu trov konania priznanému žalobcom 1/ až 3/ proti žalovanému 1/ vzhľadom na plný úspech vo veci podľa § 255 ods. 1 CSP v rozsahu 100 %. Súčasne potvrdil aj nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalobcom 1/ až 3/ vo vzťahu k žalovanému 2/ vzhľadom k tomu, že tento s podaným návrhom v celom rozsahu súhlasil, keďže žalovaným bol len z dôvodu, že v prejednávacom spore sa jedná o nerozlučné procesné spoločenstvo, v čom správne súd prvej inštancie videl dôvody hodné osobitného zreteľa na nepriznanie nároku podľa § 257 CSP.

10. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a žalobcom 1/ až 3/, ktorí v ňom mali plný úspech, priznal proti žalovanému 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Žalobcom 1/ až 3/ proti žalovanému 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania napriek plnému úspechu v ňom podľa ust. § 257 CSP nepriznal z dôvodu, že tento s podaným návrhom v celom rozsahu súhlasil a bol žalovaný len z dôvodu, že v prejednávacom spore sa jedná o nerozlučné spoločenstvo, v čom takisto ako súd prvej inštancie vzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP.

11. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).